

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N.T., Ev. č. ..., narozený ..., státní příslušnost Afghánská islámská republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,
zastoupený obecným zmocněncem Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018 č. j. OAM-2533/DS-PR-P09-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný zároveň v napadeném rozhodnutí uvedl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) je Rumunsko.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech a napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Podle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, jelikož žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, dále porušil čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, když nepostupoval důsledně podle tohoto ustanovení a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí.
3. Dále žalobce konstatoval, že podle jeho názoru nemůže být předán do Rumunska, jelikož zde dochází k vážným systematickým nedostatkům [pozn. soud se dále přidrží označení „systémové“ nedostatky, neboť lépe odpovídá podstatě a smyslu řečeného institutu i jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III, např. anglickému „systemic flaws“] v oblasti azylového řízení a taková skutečnost podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III brání možnosti předání. I přes omezené možnosti přinášet důkazní prostředky vzhledem k omezení osobní svobody žalobce zajištěním v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, žalobce během správního řízení předložil hned několik tvrzení a důkazů, které měl správní orgán povinnost vyhodnotit. Jedná se o tvrzení, že v Rumunsku na něho střílela pohraniční policie, přičemž byl zraněn, a dále, že byl v Rumunsku i Bulharsku opakovaně bit, protože má z návratu hrůzu a je přesvědčen, že bude vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení. Pro podpoření svých tvrzení žalobce přiložil lékařskou zprávu z rumunské nemocnice a fotografie dokumentující rozsah utrpených poranění v Rumunsku. Přestože žalobce opakovaně uváděl zcela konkrétní překážky svého předání do Rumunska a též své důvodné obavy z návratu do Rumunska, žalovaný orgán se v napadeném rozhodnutí individuální situaci žalobce nezabýval, dokonce ani zranění vzniklým v důsledku zásahu rumunské pohraniční policie, i když to žalobce uváděl a dokazoval v průběhu řízení. Žalovaný pochybil tedy v tom, že se zabýval posouzením systémových nedostatků toliko obecně (objektivní stav azylového řízení v Rumunsku), ale nikoliv již s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem vztahujícím se k osobě žalobce, nezkoumal nijak, zda konkrétně žalobci nehrozí nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení, zejm. s ohledem na jeho utrpení prožité v minulosti. Rovněž v napadeném rozhodnutí schází minimálně úvaha o tom, zda nemá být pohlíženo jako na osobu zranitelnou a aplikovat proto § 10 odst. 4 zákona o azylu.
4. Žalobce též namítá postup žalovaného, který na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III určil jako příslušný členský stát Rumunsko. Ovšem žalobce se domnívá, že prvním státem, ve kterém podal svou žádost, je Bulharsko. Uplynutím lhůty podle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III na tomto faktu nic nemění a Bulharsko je stále prvním státem, ve kterém žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Pokud je pravda, že ve vztahu k prvnímu státu, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, došlo k zániku odpovědnosti, je otázkou, zda nemělo dojít k aplikaci třetího pododstavce odst. 2 čl. 3 nařízení Dublin III,

podle kterého, když není možné přemístění žadatele na základě kritérií stanovených nařízením Dublin III, a ani do prvního členského státu, kde byla žádost podána, stává se příslušným stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu.

5. Z výše uvedených důvodů žalobce žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí a o zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost, aby mohla být věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.
6. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s nařízením Dublin III a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dne 19. 12. 2017 byl jmenovaný zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje č.j. KRPU-245949-17/ČJ-2017-040022 ze dne 20. 12. 2017 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Správní orgán zároveň dne 21. 12. 2017 obdržel od Policie ČR informaci o zajištění jmenovaného z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Součástí informací poskytnutých Policií ČR byl úřední záznam o podání vysvětlení č. j. KRPU-245949-16/ČJ-2017-040022 ze dne 20. 12. 2017, ve kterém jmenovaný uvedl, že se jmenuje N.T., nar. ... Z Afghánistánu odcestoval asi před 20 měsíci do Iránu a do Turecka. V Turecku setrval 15 dní a poté odcestoval autem a pěšky do Bulharska. V Bulharsku byl zadržen policií, byly mu vzaty otisky a společně s tlumočnickem v jazyce Urdu, kterému příliš nerozumí, podepsal dokumenty. Dva měsíce pobýval v Sofii a poté odcestoval do Srbska. V Srbsku zůstal 9 měsíců. Poté odjel do Rumunska, kde na něj 28. 08. 2017 střílela pohraniční policie a byl zraněn. Následně byl přibližně dva týdny hospitalizován a převezen do uprchlického tábora. V táboře byl osloven Afgháncem, který mu nabídl cestu do Německa. Kolem 17. 12. 2018 byl tímto mužem odvezen z tábora. Jeli autobusem asi půl hodiny a poté šli asi 3 hodiny pěšky k benzinové pumpě, kde nastoupili do kamionu. Nevěděl, kam ho kamion veze. Jeho cílem byla Francie, kde žije jeho strýc. V kamionu byl asi tři noci a následně byl zadržen policií. V pohovoru ze dne 18. 01. 2018 jmenovaný uvedl, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru. Jmenuje se N.T. a v současnosti mu je 17 let. Bulharsko opustil odhadem v říjnu nebo začátkem listopadu 2016. Cílem jeho cesty byla Francie. O tom, že v Bulharsku požádal o mezinárodní ochranu, nevěděl. Z Bulharska odjel do Srbska, kde strávil asi 10 měsíců a žil na ulici. Do Rumunska přijel dne 28. 08. 2017, kde byl při ujíždění před rumunskou policií postřelen střelnou zbraní, a následně proto strávil 15-16 dní v nemocnici v Temešváru. V Temešváru mu bylo poté poskytnuto ubytování v uprchlickém táboře. Dne 17. 12. 2017 opustil Rumunsko, protože jeho cílem byla Francie. Nastoupil do kamionu a jel přímo do ČR, aniž by věděl, kam jede. Na území ČR vstoupil přibližně 19. nebo 20. 12. 2017. Cílem jeho cesty je Francie, kde má dva příbuzné – strýce. V Belgii se nachází jeho bratranec. Na území ČR žádné rodinné příslušníky nemá. V současnosti trpí bolestmi části těla v oblastech minulých zranění. Na otázku, zda mu nějaká skutečnost brání v návratu do Rumunska, uvedl, že byl v Bulharsku i Rumunsku opakovaně vystaven bití.

7. V souladu s čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (Eu) č. 603/2013 byly jmenovanému sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že jmenovaný podal svou první žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku dne 04. 11. 2016 a poté v Rumunsku dne 08. 09. 2017. Nicméně z výpovědi jmenovaného jak do policejního pohovoru, tak i do protokolu v rámci řízení dle nařízení Dublin III vyplynulo, že jmenovaný vycestoval z Bulharské republiky na dobu delší tří měsíců konkrétně do Srbska, kde strávil 9-10 měsíců. Správní orgán postupoval dle čl. 19 odst. 2 uvedeného nařízení, který upravuje zánik odpovědnosti. Dle čl. 19 odst. 2 uvedeného nařízení: „*Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.*“ Jmenovaný opustil území Bulharska, jak sám uvádí na 9-10 měsíců, čímž zanikla příslušnost Bulharska. V této souvislosti má správní orgán za to, že prvním členským státem, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána a u něhož lze aplikovat postup dle nařízení Dublin III, je Rumunsko. Správní orgán požádal dne 04. 01. 2018 Rumunsko o přijetí jmenovaného zpět ve smyslu nařízení Dublin III. Dne 16. 01. 2018 obdržel správní orgán informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného dle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Správní orgán spatřuje námitku uvedenou v žalobě vztahující se k příslušnosti Bulharska za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jako irelevantní, neboť v napadeném rozhodnutí se dostatečně vypořádal s odůvodněním příslušnosti Rumunska k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkazuje žalovaný na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce namítá, že žalovaný neposoudil v napadeném rozhodnutí jeho individuální situaci ve vztahu k čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a domnívá se, že neposoudil, zda konkrétně jemu hrozí v případě přemístění do Rumunska riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Správní orgán uvádí, že se zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, a to sice na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. Rumunsko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Správní orgán dodává, že na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Dále ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu Rumunska, jak to učinil například v případě Řecka. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na

příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatuje, že Rumunsko je povinno objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění jmenovaného na území Rumunska dne 16. 01. 2018. Žalobci nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i zde má však možnost využití příslušných opravných prostředků, nebude-li v Rumunsku se svojí žádostí úspěšný. Na str. 5 a 6 je popsán průběh azylového řízení v Rumunsku, jak vyplývá z Informace OAMP- Rumunsko, Azylový systém. Správní orgán má za to, že došlo k dostatečnému individuálnímu posouzení případu žalobce, proto považuje uvedenou žalobní námitku za irelevantní. Správní orgán dále konstatuje, že je na jmenovaném, aby prokázal, v čem spatřuje důvodnou obavu se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Jmenovaný během řízení uvedl ve svém pohovoru, že byl v Rumunsku fyzicky napadán, avšak nepředložil správnímu orgánu žádný relevantní materiál či dokument, který by poukazoval na případné systémové nedostatky v azylovém řízení či v přijímání uprchlíků. Správní orgán po individuálním posouzení případu žalobce, který není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, který by měl být transferován do Rumunska, nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jejího transferu do Rumunska potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Rumunskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy. Správní orgán nadto poukazuje, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu musí mučení, nelidské či ponižující zacházení vždy dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah čl. 3 Evropské úmluvy. Co se týče námitky vztahující se k tomu, že správní orgán neposoudil zranitelnost osoby žalobce, správní orgán k tomuto dodává, že jmenovaný během řízení neuvedl skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že se jedná o zranitelnou osobu. Jmenovaný je osobou zletilou, mladší 65 let, netrpí vážným onemocněním či zdravotním postižením a dle skutečností uvedených jmenovaným během řízení se nejedná o osobu, která byla podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

9. Správní orgán uzavírá, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, věc žadatele a jeho případné právo na azyl však budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu.
10. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné nařízení Dublin III a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné. Proto žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
11. Žalobce doplnil i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. *Usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 60 Az 7/2018-34* byl jeho návrh zamítnut.
12. Ze **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: žalobce byl dne 19. 12. 2017 zajištěn společně s dalšími cizinci během

nelegálního transportu bulharským kamionem. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce nejprve podal dne 4. 11. 2016 žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, později pak podal novou žádost v Rumunsku a to dne 8. 9. 2017. Do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 20. 12. 2017 za asistence tlumočnicka do jazyka paštu, vypověděl, že nejprve odcestoval se svými příbuznými do Íránu a následně do Turecka. Z Turecka zamířil do Bulharska, kde jej zadržela policie, vzali mu otisky a podepsal zde nějaké dokumenty. Po dvou měsících nakonec odjel do Srbska, kde pobýval devět měsíců a nakonec zamířil do Rumunska, kde na něho střílela pohraniční policie, když se jí pokoušel uniknout. Byl zraněn a asi dva týdny ležel v rumunské nemocnici, následně byl převezen do uprchlického tábora, kde se seznámil s Afgáncem, který mu zařídil cestu kamionem do Německa, kterou měl následně uhradit jeho strýc (2000,- euro). Dále žalobce sdělil, že nikdy nedisponoval cestovním pasem a občanský průkaz zůstal u převaděče v Turecku. Cílem cesty žalobce byla podle jeho vyjádření Francie, v České republice neměl nikdy v úmyslu pobývat, nemá zde žádné vazby. Do Afganistánu se nechce vrátit kvůli Tálibánu.

13. Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2017, č. j. KRPU-245949-17/ČJ-2017-040022 byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dubin III. Dne 4. 1. 2018 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska a do Bulharska. Dne 5. 1. 2018 Bulharsko odmítlo svoji příslušnost a poukázalo na příslušnost Rumunska, které samo svoji příslušnost uznalo dne 16. 1. 2018 v odpovědi na žádost o přijetí zpět žalobce, což vedlo k prodloužení zajištění žalobce po účely realizace vycestování do Rumunska. Dále byl s žalobcem dne 18. 1. 2018 proveden pohovor v rámci řízení dle nařízení Dublin III. Zde jednak zopakoval některé skutečnosti, které již uvedl do protokolu o podání vysvětlení. Zdůraznil, že dva jeho strýci žijí ve Francii a jeho bratranec v Belgii. Dále vyjádřil své obavy z návratu do Rumunska, kde byl postřelen a také měl být vystaven bití, a do Bulharska, kde měl být též bit. Vzhledem ke sporům o věku žalobce je též součástí spisu lékařský nález, ze kterého vyplývá, že jeho věk je minimálně 19 let, žalobce je tedy zletilý. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 23. 1. 2018 žalobci doručeno dne 25. 1. 2018.
14. V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje žádné z kritérií, která stanovuje nařízení Dublin III pro to, aby byla příslušná Česká republika. V případě žalobce tedy bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Správní orgán se zároveň zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
15. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť žalobce nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s takým postupem souhlasil.
16. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
17. Soud žalobu **neshledal důvodnou**.
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se *řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná*.

19. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
20. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
21. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
22. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
23. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího nařízení Dublin III pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
24. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí během úvahy, zda je vůbec možná realizace předání do Rumunska, nezohlednil skutečnost, že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, a zároveň nezohlednil individuální situaci žalobce.
25. Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný se otázkou možné existence systémových nedostatků zabýval. Úvahy žalovaného přitom mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument zpracovaný žalovaným dne 11. 1. 2017 s názvem "Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém", který podrobně pojednává o řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, obsahuje informace o kapacitách jednotlivých azylových středisek a statistiky žádostí o mezinárodní ochranu. Tato informace vychází jak z rumunských oficiálních zdrojů, tak z informací důvěryhodných mezinárodních institucí (např. Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, EUROSTAT). Soud proto považuje tuto informaci za aktuální a dostačující.
26. Žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil jeho individuální situaci, když žalobce sdělil své osobní zkušenosti a zážitky z Bulharska a Rumunska, kde byl údajně opakovaně bit a byl postřelen rumunskou pohraniční policií při útěku před ní. Pro potvrzení svých tvrzení předložil soudu lékařskou zprávu z rumunské nemocnice a fotografie ilustrující rozsah jeho zranění. Ovšem jak konstatuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí, žádný z předložených materiálů nijak neprokazuje případné systémové nedostatky v azylovém řízení či v přijímání uprchlíků Rumunskem.
27. Soud musí podotknout skutečnost, že i pokud v jednotlivém případě došlo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, nesvědčí toto o tom, že by se takové zacházení týkalo většiny

žadatelů, nebo že by se v rámci rumunského azylového řízení podmínky přijetí žadatelů o azyl vyznačovaly systémovými nedostatky. Soud v této věci navíc odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, podle něhož k prokázání systémových nedostatků v členském státě je nutné přeložení důkazních prostředků určité kvality (nestačí např. předložení novinových článků, či pouhé tvrzení).

28. Soud musí konstatovat, že žalobcem předložená tvrzení a důkazy nijak nevedou k přesvědčení, že by se jednalo o osobu zranitelnou, jak ji definuje § 2 písm. i) zákona o azylu: „zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí“, neboť z této definice mimo jiné plyne, že účelem § 10 odst. 4 zákona o azylu je procesní podpora osob, které se do postavení zranitelné osoby nedostaly vlastním zaviněním, nýbrž jejich stav je dán objektivními okolnostmi, na které neměly vliv žádný nebo jen částečný. Ovšem v případě žalobce jediný bez pochyb prokázaný způsob vzniku jeho zranění je následek jeho snah o únik před rumunskou pohraniční policií. Navíc se jedná o neformální posouzení situace, které však není samostatným správním řízením. Tuto neformálnost předpokládá i příslušná unijní směrnice. Nerozhoduje se totiž o právech a povinnostech konkrétní osoby. Proto není povinností žalovaného se k případné aplikaci § 10 odst. 4 zákona o azylu vyjadřovat explicitně.
29. Podle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III platí: *Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.*
Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.
30. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Z čl. 19 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III (viz výše) jednoznačně vyplývá, že okamžikem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v Rumunsku počalo běžet nové řízení o určení příslušnosti a na žádost dříve podanou v Bulharsku bylo nutno z důvodu nepřítomnosti žalobce na území členských států EU, přesahující 3 měsíce, hledět jako na neexistující, neboť příslušnost Bulharska a jeho povinnost žalobce převzít zanikla. Žalobce skutečnost, že pobýval mimo území EU po takto dlouhou dobu, nijak nezpochybňoval. Žádost podaná v Rumunsku byla tedy novou a zároveň první relevantní žádostí při současném posuzování příslušnosti žalovaným. Aplikace čl. 3 odst. 2 třetího pododstavce nařízení Dublin III nebyla namístě, neboť bylo možné určit příslušnost a provést přemístění do státu první podané žádosti.
31. Podle názoru soudu tak byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Rumunsko nenaplnuje obavy, že by žalobci po jeho předání do této země hrozilo nelidské a ponižující zacházení ve smyslu Listiny základních práv a svobod EU na základě systémových nedostatků azylového řízení, přičemž žalovaný toto hledisko posuzoval jak z hlediska objektivního, tak z hlediska individuálního ve vztahu k tvrzením žalobce.

Napadené rozhodnutí pak soud neshledal nezákonným a v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními. Soud přezkoumal postup správního orgánu na základě uplatněným žalobních námitek a nenašel v jeho postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

32. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I.*).
33. *Výrok II.* o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovaný v průběhu řízení neuplatňoval právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. dubna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně